

Η καθημερινότητα της δουλειάς μας είναι ένα σκηνικό, όπου η συνήθης σταθερά είναι το απρόβλεπτο. Με την έννοια ότι όσο καλό σχέδιο και να έχει εκπονηθεί, συχνά θα υπάρξει ένας αστάθμητος παράγοντας, κάτι που δεν εξαρτάται από μας και θα ανατρέψει τον προγραμματισμό.□□□

Σε αυτό το περιβάλλον θέλεις πιστούς συντρόφους και αξιόπιστα εργαλεία. Για τους πρώτους, παρότι δεν τους διάλεξες, η Τύχη φάνηκε απλόχερη και τους έχεις. Για τα δεύτερα, το προσπαθείς σε καθημερινή βάση.

Φωτογραφίσεις, μετρήσεις, ταξίδια, παραλαβές και παραδόσεις αυτοκινήτων, ένα αδιάκοπο πηγαινέλα, ένα σύστημα που για να κρατηθεί ζωντανό χρειάζεται τετράτροχη υποστήριξη. Είναι κάποια χρόνια που σε αυτό θέμα είχαμε ακουμπήσει πάνω σε διάφορα Honda Jazz. Εν αρχή σε κάποιο λευκό, ακολούθως σε ένα υβριδικό πράσινο και τους τελευταίους δέκα μήνες, σε ένα άλλο λευκό, το περίφημο 2891.

Στα μέσα του Δεκέμβρη αφήσαμε τον πεντάπορτο σύντροφο μας στις εγκαταστάσεις του ομίλου Σαρακάκη. Κάποιος από μας, επιθύμησε να γράψει κάτι σαν «αποχαιρετισμό στο Τζάζ», αλλά επειδή το μικρό του όνομα δεν ήταν Ernest

και επειδή κάποιος άλλος του διεμήνυσε ότι δεν είναι ένα είδος τέλους, αλλά αντίθετα είναι μια αρχή, για το αυτοκίνητο φυσικά, το είδαμε διαφορετικά.

Κατ' αρχάς, οφείλουμε να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας για την άψογη τετράτροχη συμπαράσταση που είχαμε και να αντιληφθούμε ότι τώρα ξεκινά η φυσιολογική ζωή για αυτό το λευκό Jazz. Τώρα που θα πάει σε ένα κανονικό άνθρωπο που δεν θα το ξυπνάει αξιμώρως να το τρέχει στα αεροδρόμια, που δεν θα το αφήνει στις πυλωτές με την πλαφονιέρα αναμμένη, που δε θα το σέρνει στα χιονισμένα ανηφόρια, ούτε θα το τρέχει

στον καύσωνα να παίζει το ρόλο του camera car στις φωτογραφίες.

Το αγαπήσαμε. Τίμιο, Οικονομικό. Τι άλλο να επιθυμήσεις από ένα σύντροφο. Αλλά, είπαμε, η πιστότητα σε αυτή τη δουλειά, είναι λίγο μαρτύριο. Και το Jazz μαρτύρησε αρκετά. Το αφήσαμε λοιπόν, το αφήσαμε και λυπηθήκαμε που χωρίσαμε και του ευχηθήκαμε να πάρει πίσω όλα τα καλά που μας προσέφερε. Το αξίζει. Να συνεχίσει να κάνει απρόσκοπτα χιλιόμετρα ακόμα και τώρα που ήρθε η επόμενη γενιά. Γιατί είναι περίπου βέβαιο ότι μέσα στα γιαπωνέζικη fuzzy logic του, θα θυμάται την πατούσα του Μητσάρα, τα άγχη του Κωστή, τα Σαβατοκύριακα με τον Βαγγέλη, τα καπηλειά στα Πλατάνια της Δωδώνης που το πήγε ο Πάνος. Θα θυμάται ακόμα και τον στρυφνό υπογράφοντα, που ακόμα δεν μπορεί να χωνέψει τα CVT.

Τράβα λευκό Jazz, τράβα. Έχεις τα πληρέστερα διαπιστευτήρια. Θα σε σκεφτόμαστε.